

Вже другий рік нема зими

Микола Руденко

Вже другий рік нема зими,
Земля потріскалась від суші.
Ані сніжинки — наче ми
Грудневий сніг забрали в душі.

На вікна і дахи круті,
На чорне потороччя гаю,
На землю в мерзлій чорноті
Тінь тридцять сьомого лягає.

Ні, це не клас, не поділ рас —
Це те, що болем чавить груди:
Снують істоти поміж нас
На двох ногах — звичайні люди.

Ти їх любив — вони були
Такі уважні та приємні.
Тепер питаєш: де й коли
Зросли оці потвори темні?

Напевне, їх усюди є,
Як є в лісах ворони й круки.
Навіщо ж ми життя своє
Щоразу їм вкладаєм в руки?..

Вже другий рік нема зими,
І снігу виглядати годі...
Можливо, й ми уже не ми,
А тільки карти у колоді.

Ті карти хтось перегорта
І знає те, що нам не дано.
А ця холодна чорнота —
Для чорних душ пора жадана.